

HỒI THỨ MƯỜI LĂM CỰ LINH GIÁO CHỦ

Trường Sơn phái tuy không thể sánh bằng Lục đại môn phái nhưng thế lực cũng rất lớn, lại chiếm đại bàn quan trọng ở võ lâm.

Sơn đông có nhiều môn phái nhỏ cùng nhiều tổ chức và nhân vật giang hồ lẻ tẻ của hắc bạch lưỡng đạo ít nhiều chịu ảnh hưởng của Trường Sơn phái.

Chương môn nhân phái Trường Sơn là Vạn Hoán Sơn, ngoại hiệu “Vạn Lý Truy Hồn”, “Phong vân kiếm pháp” của người này lừng danh thiên hạ, Vạn Hoán Sơn được coi là đệ nhất cao thủ ở Sơn Đông, chẳng những thế, thủ hạ của lão có “Tứ Đại Kim Cương” đều là những nhân vật có danh vọng trong giang hồ.

Chính vì điều đó mà Trường Sơn phái bị Cự Linh Giáo khuất phục là điều khiến người ta khó hiểu.

Có người nói rằng Vạn Hoán Sơn bị Cự Linh Giáo lung lạc cam nguyện xưng thần để hưởng lợi, nhưng có người thì cho là Vạn Hoán Sơn bị uy hiếp buộc phải hàng phục, lại có người nói Vạn Hoán Sơn và những lãnh tụ của Trường Sơn phái vốn là người của Cự Linh Giáo cài vào để nắm lấy môn phái này...

Vì Cái Bang vừa mới khôi phục, “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy vừa mới triệu tập các đà chủ về chuẩn bị Đại hội nên người của Cái Bang không ai tham gia chiến dịch này, thành thử chỉ Tạ Vũ Diệp, “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm, Lãng Hồng Liên, Tư Đồ Linh và huynh đệ “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn đến Sơn Đông.

Tới Thái Nguyên, Tạ Vũ Diệp quyết định ở lại năm ngày để điều tra tình hình, đồng thời theo thỏa thuận với “Bách Diệp Thần Cái” chờ lão ta và Giang trưởng lão đến. Tư Đồ Linh tranh thủ thời gian đó để hoàn thiện “Mê tông hóa ảnh” và “Lưỡng nghi cứu u thần kiếm”.

Đến ngày thứ năm thì “Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy và Giang Hán Cửu đuổi kịp đoàn người lại tiếp tục hành trình tới Sơn Đông.

Đi thêm ba ngày nữa thì đoàn người đã đến địa phận Vân Mộng Sơn.

Quần hùng vừa tiến vào núi chừng ba bốn dặm thì chợt nghe phía trước vang lên một tiếng hú, tiếp đó có hai ba chục người ăn mặt đủ các màu trắng, vàng, xanh, đỏ, tay cầm binh khí hùng hùng hổ hổ xông ra chặn đường.

Tạ Vũ Diệp nghĩ rằng bọn này chẳng qua chỉ là hạng lục lâm thảo khấu nên chẳng chút lưu tâm, cứ thẳng tiến tới.

“Thần Tích Ông” Phùng Khắc Phàm thấy bọn này thì không khỏi rung động, kêu lên:

- Tạ đại hiệp! Mau dừng lại!

Thế nhưng đã có bốn năm tên bao vây lấy chàng, số còn lại dường như đã có chuẩn bị trước, cứ ba bốn tên tản ra vây lấy một người trong đám quần hùng.

Lúc này thì Tạ Vũ Diệp cũng cảm thấy tình hình nghiêm trọng, vì bốn người bao vây mình không phải là loại sơn tặc bình thường mà đều đã cao tuổi, hơn nữa lão nhân bận hồng y đứng phía sau chính là Cách Kỳ Du, tên Đường chủ Cáp Cưu Đường mà chàng đã gặp lần trước ở “Đan Tâm Trại”.

Bên tả là một hán tử cao lớn, mắt cú mũi điều, tướng mạo hung ác, khắp người đầy lông lá như khi đột.

Đứng bên phải Tạ Vũ Diệp là một lão hòa thượng bận tăng y màu vàng, hai mắt sáng rực như điện.

Người đứng đối diện Tạ Vũ Diệp bận y phục văn sĩ, chừng ngoài bốn mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn, nhìn chàng cười nhăn nhở như đang tiếp khách quý, nói liền một hơi:

- Tạ Thống lĩnh! Hân hạnh được gặp người ở đây! Tại hạ là Mỹ Thiết Am, Giáo chủ Cự Linh Giáo. Nghe đệ tử bọn giáo nói lại thì người đang thống lĩnh cao thủ các môn phái khắp võ lâm để tiêu diệt Cự Linh Giáo chúng ta, không biết tin tức đó đúng sai thế nào? Vì thế nên hôm nay bọn Giáo chủ đích thân tới đây hỏi người xem có đúng là có dã tâm đó hay không để tránh hiểu lầm.

Tạ Vũ Diệp nhìn thẳng mặt Mỹ Thiết Am, cố nén kích động, nghiêm nghị đáp:

- Cự Linh Giáo đã thực hiện nhiều tội ác, gây nên nổi công phần của võ lâm đồng đạo, vì thế Tạ mỗ nhận sự trọng thác của võ lâm thanh trừng Cự Linh Giáo là việc thể thiên hành đạo, trừ hại cho giang hồ mà thôi, đó có phải là dã tâm gì? Mỹ Giáo chủ đã dốc hết cao thủ trong giáo đến đây phục kích tức là đã có ý đồ, sao còn nói câu khách sáo là hỏi xem để biết đúng sai?

Cách Kỳ Du đứng phía sau chợt quát lên:

- Hồn láo! Tiểu tử ngươi quả là không biết trời cao đất dày là gì? Ngươi tưởng ở đây là “Đan Tâm Trại” hay sao? Lão phu nói thật cho ngươi biết, Giáo chủ đích thân đến đây, còn suất lĩnh thêm hai vị Thu, Đông hộ pháp là đánh giá ngươi quá cao rồi đó! Nếu không thúc thủ chịu trói còn giám nói một nửa chữ “không” thì chết không có chỗ táng thân đâu!

Tạ Vũ Diệp nghe nói không chỉ Giáo chủ Mỹ Thiết Am mà còn có cả hai tên Thu, Đông hộ pháp thì không khỏi rung động, nghĩ thầm:

- Trước đây chỉ một mình Xuân hộ pháp mà dám đến “Đan Tâm Trại” với ý đồ khuất phục toàn thiên hạ võ lâm, huống chi bây giờ có đến hai tên hộ pháp, còn đích thân Giáo chủ cũng đến, mà Mỹ Thiết Am tất nhiên võ công còn cao hơn Xuân Phong Đạo Nhân nhiều? Ngoài ra trong số hơn hai chục tên ở đây còn

không biết bao nhiêu tên Đường chủ trong “Bát Đại Đường” nữa? Cự Linh Giáo là quân tà ma ác đảng, ác động thủ chẳng cần theo quy cũ võ lâm... Đã thế chẳng cần gì phải nhiều lời!

Nghĩ thế cổ trần tĩnh nói:

- Các vị cất công dốc hết cao thủ từ xa tới đây mai phục đủ biết quyết tâm một trận đắc thủ. Nếu vậy cứ xông vào cả đi, cần gì phải nói nhiều cho phí lời?

Mỹ Thiết Am lạnh lùng nói:

- Đó là từ miệng của tiểu tử cuồng ngông ngươi nói ra, đừng trách chúng ta không theo quy cũ giang hồ. Tất cả xông lên! Không để tên nào sống sót thoát ra khỏi Đoạn Hồn Nhai!

Hành động giống hệt như bọn cướp đường, Mỹ Thiết Am vừa quát xong cả bốn tên cùng xuất chưởng lao vào Tạ Vũ Diệp.

Hán tử cao lớn người lông lá giống như khi đột đứng bên tả Tạ Vũ Diệp là Đông Diệm Miêu Chủ xuất chưởng trước tiên, nhằm vai trái Tạ Vũ Diệp đánh ra với tám thành công lực.

Lão hòa thượng bận hoàng y là Thu hộ pháp Thu Phong Hòa Thượng, thấy Đông Diệm Miêu Chủ đã xuất chiêu cũng không chậm trễ, chưởng cũng vận tám thành công lực đánh tới vai phải Tạ Vũ Diệp.

Tạ Vũ Diệp đưa song thủ vận năm sáu thành công lực phân biệt đánh ra tiếp chưởng hai tên hộ pháp.

- Bình tĩnh!

Hai tiếng nổ tiếp liền nhau, Đông Diệm Miêu Chủ và Thu Phong Hòa Thượng đều bị đánh lùi hai bước.

Lưu Vân Long chưa kịp thu chiêu thì chưởng của Cách Kỳ Du và Mỹ Thiết Am cùng đánh tới, không kịp biến chiêu đối phó đành nhảy lên không tránh.

Người đang lơ lửng trên không, Tạ Vũ Diệp nghĩ nhanh:

- Bị bốn cao thủ vây công thế này, nếu chúng cùng phát chưởng thì đối phó thế nào? Cho dù chúng không đánh cùng một lúc mà cứ hết tên này đến tên khác xuất thủ, mình đối phó một lúc rồi cũng sức cùng lực kiệt mà bại vong thôi! Phải thoát ra ngoài vòng vây tìm vị trí thích hợp mới tìm cách phá giải được chiêu thức của chúng!

Nghĩ thế, vừa đáp xuống đất, chàng liền thi triển “Mê tông hóa ảnh” tránh ra phía sau lưng Cách Kỳ Du.

Lúc này Thu Phong Hòa Thượng và Đông Diệm Miêu Chủ vừa lùi đã lại tiến vào, vì Cách Kỳ Du và Mỹ Thiết Am mới phóng chưởng vào nhau tạo thành tiếng nổ lớn làm khói bụi bốc lên mù mịt nên không thấy rõ tình cảnh, Đông Diệm Miêu Chủ và Thu Phong Hòa Thượng xuất chưởng đánh 1 nhằm vào nhau. Mỗi bên lại bị bức lùi hai bước.

Cách Kỳ Du là khâu yếu nhất trong bốn người, vừa đối chưởng với Mỹ Thiết Am xong bị bức lùi, chưa kịp giữ mình trầm ổn thì đã bị Tạ Vũ Diệp vung chưởng đánh vào hậu tâm bắn đi xa hai ba trượng, may được Mỹ Thiết Am lao lên đỡ lấy mới khỏi bị rơi xuống vực phân thân nát cốt, tuy vậy hẳn cũng bị thương không nhẹ.

Bây giờ chỉ còn ba đối thủ, Tạ Vũ Diệp còn dễ đối phó hơn.

May nhờ chàng luyện thành công “Mê tông hóa ảnh” quá kỳ ảo nên đều tránh được chiêu của ba cao thủ, thỉnh thoảng phát chiêu phản công từng đối thủ một...

Mỹ Thiết Am vừa ra lệnh, không chỉ Cách Kỳ Du, Đông Diện Miêu Chủ và Thu Phong Hòa Thượng xông vào tấn công Lưu Vân Long mà hơn hai chục tên khác đã bao vây quần hùng cũng tiếp nhau xuất thủ.

Hai người vây công Tư Đồ Linh chỉ có một tên đường chủ, tên còn lại là hương Đường chủ trong “Hoàng Thước Đường”, vì thế trong số tám người bị vây thì lực lượng Cự Linh Giáo ở đây là rất yếu.

Từ nhỏ Tư Đồ Linh được phụ thân “Thần Đao” Tư Đồ Khang truyền cho “Phong vân thập tam đao” đã luyện tới bảy tám thành hỏa hầu, nay lại miệt mài luyện thêm “Mê tông hóa ảnh” và “Lưỡng nghi cửu u thần kiếm” nên đủ khả năng đối phó với hai địch nhân chưa đến nỗi thất thế.

Lăng Hồng Liên đấu với ba tên hán tử võ công chỉ vào loại làng nhàng nên mau chóng chiếm được tiên cơ.

Trong thời gian gặp lại Vũ Diệp ca ca, nàng đã luyện thành “Tử phủ thân công”, “Huyết kiếm thập nhị thức” và kinh công “Mê tông hóa ảnh”. Trước đó trong chuyến bảo tiêu đến kinh sư, nàng còn được Vũ Diệp ca ca dạy cho công phu “Lăng không nhiếp vật” khá thành thạo.

Chỉ mới qua chín mươi chiêu, Lăng Hồng Liên đã quát to một tiếng nhảy vút lên không, thi triển công phu “Lăng không nhiếp vật” cướp được hai thanh kiếm của địch nhân rồi dùng ngay binh khí đó phóng ngay tới hai người đang đấu với “Bách Tý Kim Cương” Cố Toàn cách đó vài trượng.

Hai tên này đang mãi tấn công Cố Toàn, tin rằng phe mình đang chiếm thượng phong, có đâu ngờ đến cái chết đang chờ mình?

Vang lên hai tiếng rú thê lương, hai tên hán tử bị kiếm xuyên từ lưng tới trước ngực ngã xuống chết tươi.

Ba tên đấu với Lăng Hồng Liên thì hai tên bị cướp mất binh khí đã hốt hoảng lùi lại, chỉ một tên còn kiếm trong tay chờ nàng rơi xuống để tấn công.

Lăng Hồng Liên rút kiếm ra rất nhanh, phát ngay một chiêu “Bích huyết tam tàn” chém băng cả cánh tay lẫn thanh kiếm địch, tiếp đó còn phóng ra một chưởng đánh bay tên hán tử băng đi bảy tám bước.

Gải quyết xong đối thủ, Lăng Hồng Liên nhảy sang trợ giúp Tư Đồ Linh, cũng chỉ sau mấy chiêu cũng đã đâm trúng một tên ngã xuống.

Chính từ lúc ấy từ trên dốc núi nghe “Ầm” một tiếng như trời long đất lở mọi người kinh hãi dừng tay nhìn tới, thấy Tạ Vũ Diệp vừa đấu chưởng với Mỹ Thiết Am, cả hai cùng bị đẩy lùi năm sáu bước, Mỹ Thiết Am dường như còn bị nội thương.

Nguyên trước đó Cách Kỳ Du đã vận công phục hồi lại công lực.

Mỹ Thiết Am thấy phía Cự Linh Giáo đã tử thương mấy người, chỉ ra sức đánh ngã Tạ Vũ Diệp thì may ra mới cứu vãn được tình thế.

Hắn liền ra hiệu với Đông Diện Miêu chủ liên thủ với mình, riêng hắn vận “Vạn huyết sát công” tới mười hai thành công lực đánh ra.

Đồng thời cả Thu Phong Hòa Thượng lẫn Cách Kỳ Du áp tay vào hậu tâm tên Giáo chủ, chùng như tiếp nội lực cho hắn.

Rốt cuộc sau cú tiếp chưởng này, tuy Mỹ Thiết Am và Đông Diện Miêu chủ không đến nỗi lạc bại nhưng vẫn không chiếm được ưu thế.

Đầu tiên là cả Thu Phong Hòa Thượng và Cách Kỳ Du ngã lăn ra, miệng trào máu, còn Mỹ Thiết Am cảm thấy hai cánh tay đã tê đi, nếu không vận công điều tức thì không thể động thủ tiếp được nữa, tự nhủ:

- Xem ra Tạ Vũ Diệp có vẻ như còn chưa bị thương. Không biết vì sao hắn có công lực cao cường như thế? Nếu bây giờ đấu tiếp chỉ sợ người đầu tiên bị giết sẽ là Đông Diện Miêu Chủ, mấy người kia cũng khó thoát được sát kiếp...

Nghĩ đoạn hú dài một tiếng.

Cao thủ Cự Linh Giáo được lệnh rút lui thì không tên nào dám chậm trễ bằng ngay vào rừng.

Chỉ chốc lát, tại hiện trường chỉ còn lại hiện trường chỉ còn lại quần hùng và bảy tám thi thể tặc nhân nằm trên vũng máu...

Khi tặc đảng Cự Linh Giáo vừa đi khuất cũng là lúc Tạ Vũ Diệp ngã nhào xuống ngất đi!

Thực tình thì đấu với Mỹ Thiết Am và Đông Diện Miêu Chủ, Tạ Vũ Diệp đã vận hết công lực nhưng vẫn bị nội thương rất nặng, chàng biế lúc này mà mình ngã xuống thì nhất định Mỹ Thiết Am sẽ dốc toàn lực tiêu diệt quần hùng, sẽ không ai đối phó nổi với “Vạn huyết sát công” của hắn nên ra sức duy trì cho khỏi ngã, mắt trừng trừng nhìn Mỹ Thiết Am như muốn đấu tiếp. Chờ đến khi đối phương chạy hết thì chàng cũng không còn sức duy trì nên mới ộc ra một bãi máu tươi rồi ngã xuống ngất đi!

Lăng Hồng Liên kinh hãi bỏ tới cúi xuống thấy miệng và ngực áo Tạ Vũ Diệp đầm máu, mắt nhắm nghiền, vừa lay vừa gọi:

- Vũ Diệp ca ca! Huynh hãy tỉnh dậy đi! Mọii là Liên mọii của huynh đây mà!

Thấy Tạ Vũ Diệp không có phản ứng gì, Lăng Hồng Liên càng hoảng khóc òa lên!

Tư Đồ Linh cũng chạy lại gần quỳ xuống cầm lấy tay Vũ Diệp ca ca bắt mạch nhưng thấy tay chàng lạnh ngắt thì cũng òa lên khóc!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm tới gần trầm giọng nói:

- Hai vị cô nương đừng hoảng, khóc lóc chẳng ích gì, chúng ta hãy tìm cách cứu tỉnh Tạ đại hiệp!

“Bách Diệp Thần Cái” bước lại gần, xem mạch cho Tạ Vũ Diệp xong tìm trong túi chàng lấy một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” giao cho Tư Đồ Linh bảo:

- Cho Diệp lão đệ uống vào đi!

Tư Đồ Linh làm theo, nhưng vì răng Tạ Vũ Diệp nghiến chặt nên lỏng ngóng không sao nhét thuốc vào được, nước mắt trào ra nói:

- Huynh ấy... không thể uống được nữa rồi...

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm giật lấy viên thuốc nói:

- Thật vô dụng! Chỉ biết khóc là giỏi!

Nói xong quỳ xuống, ấn vào hõm má làm Tạ Vũ Diệp há miệng ra nhét viên thuốc rồi vận kinh khí đẩy sâu viên thuốc vào.

Một lúc sau, nghe trong bụng Tạ Vũ Diệp kêu òng ọc, hẳn nhiên thềm dược đã phát sinh công hiệu, ngực chàng bắt đầu phập phồng, sắc mặt cũng bớt nhợt nhạt đi, chuyển qua sắc hồng.

“Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Hai vị cô nương cũng vận công điều tức đi. Diệp lão đệ đã qua giai đoạn nguy kịch rồi, không đáng lo nữa đâu!

Lão chỉ tới hai vết chân của Tạ Vũ Diệp vừa đứng sâu tới năm tấc nói:

- Chính hai vết chân đó không những đã cứu chúng ta thoát chết mà còn cứu cả võ lâm thoát khỏi kiếp nạn đây!

“Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn ngạc nhiên hỏi:

- Bang chủ nói vậy là sao?

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy giải thích:

- Vừa rồi Diệp lão đệ tuy đã trọng thương nhưng vẫn đưa hết nội lực vận “Thiên cân trụ” để đứng vững chờ thủy đồ đi hết mới chịu ngã. Các vị cứ nghĩ thử mà xem, nếu Mỹ Thiết Am thấy Diệp lão đệ ngã xuống, tuy hẳn đã bị thương nhưng “Vạn huyết sát công” của hắn thừa sức giết chết tất cả chúng ta, lúc đó thì Diệp lão đệ còn có hy vọng gì hồi phục nữa? Nếu Diệp lão đệ ngã ngay, chẳng những cả bảy người chúng ta đều bỏ mạng ở Vân Mộng Sơn này

mà còn ai cứu được võ lâm thoát khỏi huyết kiếp do Mỹ Thiết Am và Cự Linh Giáo gây ra?

“Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn nói:

- Doãn Bang chủ nói rất phải! Đúng là ông trời có mắt nên tạo phúc cho võ lâm có được Tạ đại hiệp tài trí song toàn thế này, nếu không ai trừ được Mỹ Thiết Am và Cự Linh Giáo? Nào, chúng ta hãy trợ giúp Tạ đại hiệp một hơi chân khí để mau chóng khôi phục lại công lực, nếu không Mỹ Thiết Am quay lại thì nguy!

Nói xong đỡ Tạ đại hiệp ngồi lên, áp bàn tay vào hậu tâm chàng truyền chân khí vào.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng ngồi xuống sau lưng Cổ Toàn, thi triển công phu “Vạn lưu quy nhất đại pháp” truyền chân khí qua cơ thể Cổ Toàn vào người Tạ Vũ Diệp. Sau một lúc, Tạ Vũ Diệp chớp chớp mắt rồi mở ra, tiếp vận chân khí vận hành đi khắp cơ thể trị thương...

“Bách Diệp Thần Cái” Doãn Kế Duy nói:

- Tuy hôm nay Mỹ Thiết Am và bọn thuộc hạ không giám trở lại nhưng thủ pháp này của Diệp lão đệ chúng sẽ biết ngay thôi.

“Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh hỏi:

- Doãn Bang chủ! Chẳng lẽ trong Cự Linh Giáo có người biết thuật “Thiên lý địa thính”

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Tuy chúng không biết thuật “Thiên lý địa thính” nhưng có một tên khinh công trác tuyệt, vì thế truyền tin cực kì nhanh nhạy, nếu không làm sao Mỹ Thiết Am cho thuộc hạ mai phục ở đây vừa lúc chúng ta đến?

“Thần Tích Ông” Phùng Khắc Phàm hỏi:

- Tên có khinh công trác tuyệt đó là ai?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Hắn được gọi là “Quỳnh Hình Tử”, kẻ phụ trách toàn bộ mạng lưới thông tin của Cự Linh Giáo. Tên này hành tung vô cùng bí ẩn, đến ngay hầu hết các đệ tử của Linh Giáo cũng không biết hắn là ai... Ngoài Mỹ Thiết Am ra, tên này cũng là một hiểm họa không nhỏ của võ lâm, phải nghĩ cách trừ hắn đi mới được!

Sau chừng nửa canh giờ, Tạ Vũ Diệp mới thấy trong người đỡ ra mấy phần, “Bảo Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn và “Thần Tích Ông” thu công đứng dậy.

Vì lúc đó đã sắp tối, Tạ Vũ Diệp cũng cần phải có thời gian vận công điều tức để bình phục hoàn toàn nên Doãn Kế Duy bàn không đi tiếp nữa mà tìm một

thạch động kín đáo nghĩ lại qua đêm. “Bách Tý Kim Cương” và “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh nhận trách nhiệm xuống trần mua thức ăn.

Hai người đi đến tối thì mang về một nồi cháo gà mà một mâm đầy các thức ăn và một bình rượu lớn.

“Bách Diệp Thần Cái” cười “Hô hô” nói:

- Huynh đệ Cố đại hiệp rất biết chăm sóc bệnh nhân! Ăn hết nồi cháo này thì Diệp lão đệ chẳng những hết bệnh mà còn khỏe hơn trước nữa đây!

Lăng Hồng Liên nhìn mâm thức ăn thịnh soạn nói:

- Vậy Cố đại hiệp không biết chăm sóc những người khác hay sao? Ở nơi sơn lâm heo hút thế này mà kiếm được rượu và mâm thức ăn thịnh soạn như thế, chẳng phải là chuyện đơn giản đâu!

Hai cô nương nhận trách nhiệm chăm sóc cho Tạ Vũ Diệp, đút cho chàng ăn từng thìa cháo như trẻ nhỏ.

Đêm đó, “Bách Diệp Thần Cái”, Giang trưởng lão, “Thần Tích Ông” và huynh đệ Cố Toàn nằm ở gần cửa động, vừa tranh thủ nghỉ ngơi vừa thay phiên nhau canh phòng, còn Lăng Hồng Liên và Tư Đồ Linh nằm giữa thạch động, cũng thay phiên nhau chăm sóc cho Tạ Vũ Diệp.

Tạ Vũ Diệp vừa vận công chữa thương vừa dưỡng thần, chàng nhớ lại trận đấu hồi chiều, trong lòng không khỏi băn khoăn:

- Mỹ Thiết Am công lực cao như thế, làm sao mà thắng được hắn? Tuy nói là hôm nay hắn liên thủ với Đông Diện Miêu Chủ, nhưng tên hộ pháp kia công lực không đáng kể, cho dù có đơn đả độc đấu, mình cũng chỉ ngang cơ hắn là cùng! Chẳng lẽ phải chờ thêm một thời gian để luyện tập thêm mới thắng được?

Ngày hôm sau, “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Diệp lão đệ bị thương không nhẹ, phủ tạng bị ảnh hưởng trầm trọng, phải điều trị tĩnh dưỡng ít nhất mười ngày mới động thủ được. Vì ở đây điều kiện sinh hoạt không được tiện nên cần chuyển đi nơi khác.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm nói:

- Đương nhiên Tạ đại hiệp cần phải được tĩnh dưỡng thêm, nhưng theo ý Doãn Bang chủ thì chúng ta nên chuyển tới đâu?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Ở ngay trong núi này có một ngôi đạo quán “Thanh Vân Quán” cách đây chừng mười dặm, quán chủ là Thanh Vân Đạo Nhân tuy hơi khó tính nhưng có quen biết với lão hóa tử, chúng ta hãy tới đó ở lại mấy hôm!

Thế là ngay hôm đó, tám người theo sự hướng dẫn của “Bách Diệp Thần Cái” tiến về phía bắc.

“Thanh Vân Quán” nằm trên sườn núi cao ngất, cây cối xum xuê, gió thổi ào ào, vừa tới cổng đã thấy thần khinh khí sảng, mát mẽ rất dễ chịu.

“Bách Diệp Thần Cái” xưng danh báo tính xong, một trong hai đạo nhân đứng canh cửa nhã nhặn bảo mọi người chờ rồi vào trong quán thông báo.

Lát sau một lão đạo sĩ bận đạo y màu xanh, mặt như đồng tử, râu hạt tóc mây ngoài bảy mươi tuổi bước ra, hướng sang “Bách Diệp Thần Cái” chấp tay hành lễ nói:

- Hô hô! Đã nhiều năm không gặp, không biết ngọn gió nào đưa Doãn Bang chủ tới đây vậy?

“Bách Diệp Thần Cái” đáp:

- Vô sự không nên Tam Bảo Điện lão hóa tử có việc phiền đến Thanh Vân Quán chủ đây!

Lão giới thiệu mọi người với Thanh Vân Đạo Nhân xong chỉ Tạ Vũ Diệp nói:

- Vị Tạ đại hiệp này trong người không được khỏe nên muốn nhờ quý quán ở lại tĩnh dưỡng mấy ngày...

Thanh Vân Đạo Nhân đáp:

- Tệ quán ở nơi hoang sơn không mấy khi có khách, nay Bang chủ cùng các vị tới đây tất có việc quan trọng, được phục vụ như vị đồng đạo võ lâm chút việc nhỏ là điều vinh hạnh lớn, có lý đâu còn từ chối?

Tạ Vũ Diệp cung kính hành một lễ nói:

- Vãn bối bị bệnh làm kinh động đế tiên giá, thật cảm thấy bất an. Xin đạo trưởng mở lượng hải hà!

Thanh Vân Đạo Nhân đáp:

- Tạ Đại Hiệp đừng nói thế! Lão đạo là hạng thất phu noison đã, đâu dám nhận đại lễ của đại hiệp?

Nói xong đưa tay phát nhẹ một cái, Tạ Vũ Diệp đang cúi mình bái thì được nâng thẳng lên, lòng không khỏi kinh hải trước nội lực thâm hậu của đối phương.

Mọi người kiến lễ xong được Thanh Vân Đạo Nhân dẫn vào khách đường dùng trà, Tạ Vũ Diệp vừa hớp vào một ngụm thấy miệng thơm nức, trong người lâng lâng khoan khoái liền buộc miệng khen:

- Trà ngon quá!

Thanh Vân Đạo Nhân cười nói:

- Xem ra Tạ đại hiệp là người rất sành thưởng trà nha! Không những trà này là đặc sản quý hiếm của bản quán mà phải lấy nước ở “Long Tỉnh” tại Linh Ẩn Tự ở tận Tây Hồ để pha.

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Văn bồi không phải là người sanh uống trà, nhưng xưa nay chưa bao giờ được uống thứ danh trà thơm ngon như thế, chẳng những uống vào miệng thơm nức mà cảm thấy thần thông khí sảng, giống như được uống thuốc tiên vậy!

Thanh Vân Đạo Nhân nói:

- Nhìn mi tâm Tạ đại hiệp có vết tím đen, biết đại hiệp thương thế không nhẹ. Lão đạo có biết đôi chút về y thuật, muốn chẩn đoán xem bệnh trạng thế nào, không biết Tạ đại hiệp có nguyện ý không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Được tiên bồi xuất diệu thủ chẩn trị, văn bồi cầu còn chưa được, lẽ đâu lại không nguyện ý?

Thanh Vân Đạo Nhân gật đầu cười nói:

- Đại hiệp tuổi chưa nhiều mà lễ nghĩa chu đáo như thế, thật đáng quý!

Nói xong đưa hai ngón trỏ và giữa trên bàn tay phải ấn lên Uyển mạch Tạ Vũ Diệp nhắm mắt ngưng thần nghe ngóng, lát sau mở mắt ra nói:

- Tâm mạch không bị thương tổn, nhưng mạch tượng không điều hòa, thỉnh thoảng sự lưu thông có gián đoạn, chứng tỏ bị độc khí xâm thân. Công lực của Tạ đại hiệp quả thật siêu phàm, vậy người nào có võ công thâm hậu mà đã thương đại hiệp đến như vậy?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Văn bồi võ nghệ không tin nên bị đối thủ đã thương cũng là sự thường...

Thanh Vân Đạo Nhân lắc đầu nói:

- Tạ đại hiệp chớ nên quá khiêm tốn. Lão đạo tuy bất tài nhưng xem mạch cũng biết công lực của đại hiệp đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa, xưa nay lão đạo chưa từng gặp ai như vậy. Đối phương nếu không có tuyệt thế thần công khai sơn phá thạch thì quyết không thể đã thương đại hiệp nổi đâu!

Tạ Vũ Diệp biết không giấu nổi lão đạo tinh minh này đành kể lại cuộc đấu chưởng hôm trước với Mỹ Thiết Am.

Thanh Vân Đạo Nhân lắc đầu nói:

- Không đúng! Theo lão đạo biết thì Mỹ Thiết Am cho dù luyện thành “Vạn huyết sát công” nhưng chỉ e công lực còn chưa thể cao hơn Tạ đại hiệp. Huống chi hiện tại hẳn chỉ mới luyện tới tám chín thành hỏa hầu thôi...

Tạ Vũ Diệp nói:

- Lúc đó cùng phát chưởng với Mỹ Thiết Am còn có hai tên khác là Thu Phong Hòa Thượng và Đường chủ Cách Kỳ Du ấn tay vào hậu tâm huyệt, đồng thời một tên hộ pháp khác là Đông Diện Miêu Chủ liên thủ xuất chưởng.

Thanh Vân Đạo Nhân “À!” một tiếng nói:

- Vậy thì đúng rồi, không biết chúng học được “Vạn lưu quy nhất đại pháp” ở đâu vậy?

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Vị đạo sĩ này nói Mỹ Thiết Am mới luyện “Vạn huyết sát công” được tám chín thành hỏa hầu, làm sao lão ta biết được?

Tuy nghĩ thế nhưng chàng không hiểu, chỉ đưa mắt nhìn lão thăm dò.

Thanh Vân Đạo Nhân chừng đoán ra ý nghĩ của chàng, cười nói:

Đại hiệp trong lòng có sự nghi vấn, nhưng bây giờ lão đạo chưa tiện nói rõ. Sau này đại hiệp sẽ tự biết!

Quần hiệp tiếp tục ở lại “Thanh Vân Quán” thêm mấy ngày, hôm nào Tạ Vũ Diệp cũng được Thanh Vân Đạo Nhân chẩn đoán bệnh, thời gian còn lại lão đạo khuyên chàng vận huyền công và tự điều tức chữa thương, có lúc hai người tới thiên phòng đàm đạo về võ công kinh điển.

Tạ Vũ Diệp nhìn thấy Thanh Vân Đạo Nhân võ học rất uyên thâm nên bổ sung thêm cho mình không ít kiến thức.

Ngày hôm đó Tạ Vũ Diệp đang vận công dưỡng thương, Thanh Vân Đạo Nhân mời “Bách Diệp Thần Cái” đến thiên phòng của mình nói chuyện.

Thanh Vân Đạo Nhân mở lời:

- Doãn Bang chủ! Thương thế của đại hiệp bây giờ không còn gì đáng ngại nữa. Chỉ là nguyên khí bị thương tổn chưa hồi phục ngay được. Chỉ cần uống thêm bổ dưỡng là ổn thôi. Còn khí nhiệt thì chỉ cần chăm vận công điều tức, bản đạo sẽ cho uống mấy thức dược thảo trừ độc, chẳng bao lâu nữa sẽ phục nguyên thôi. “Bách Diệp Thần Cái” hỏi:

- Nên dùng loại thuốc bổ gì thì tốt?

Thanh Vân Đạo Nhân đáp:

- Nếu có được nhân sâm kiếm được từ Trường Bạch sơn là tốt nhất, nhưng muốn được nó chỉ e không dễ.

Doãn Kế Duy thở dài nói:

- Ài! Trường Bạch sơn cách đây nghìn dặm, cả đi và về mất hơn một tháng, đến các hiệu dược tài lớn ở kinh thành hy vọng có thể mua được nhưng thời gian cũng không ít hơn, mà hiện giờ thời gian cấp bách thế này, chỉ đành để từ từ hãy tìm thôi...

Thanh Vân Đạo Nhân nói:

- Thì cũng đành phải thế...

Lúc ấy Lăng Hồng Liên đứng trước phòng Tạ Vũ Diệp bảo hộ cho chàng luyện công. Phòng Tạ Vũ Diệp ở sát thiên phòng của Thanh Vân Đạo Nhân, Lăng Hồng Liên đứng trước của nghe hai người nói chuyện liền ngưng thần theo dõi, nghe rõ cả cuộc đối thoại.

Nàng nghe xong nghĩ thầm:

- Vũ Diệp ca ca thương thế không nhẹ, muốn nhanh chóng phục hồi thì phải có nhân sâm của Trường Bạch sơn... Vì sao mình không thử đi Trường Bạch một chuyến? Qua đó sẽ hoàn thiện thêm kinh công “Mê tông hóa ảnh”... Không có việc gì khó, chỉ sợ thiếu quyết tâm thôi... Vì Vũ Diệp ca ca mà mình chạy một vòng tới Trường Bạch Sơn thì có gì đáng kể? Tuy biết lão ca ca không chỉ vì đường xa mà thiếu quyết tâm đâu, chắc hẳn còn khó khăn khác nhưng có gian khó nào làm mình chùn bước?

Nghĩ thế, nàng quyết làm ngay.

Ngay sau đó Lăng Hồng Liên đến gặp Tư Đồ Linh nhờ thư thư chăm sóc chu đáo cho Vũ Diệp ca ca rồi lập tức lên đường.

Mãi khi Lăng Hồng Liên đi mấy canh giờ mọi người mới biết, lúc ấy có đuổi cũng không kịp nữa...

“Bách Diệp Thần Cái” tức giận giậm chân nói:

- Tiểu nha đầu này thật không biết trời cao đất dày là gì!

“Bách Tý Kim Cương” Cổ Toàn buồn lời an ủi:

- Lăng cô nương võ công cao cường, chắc không xảy ra điều gì bất trắc đâu!

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm lo lắng nói:

- Lăng Hồng Liên võ công tuy cao, nhưng thân gái dặm trường sao tiện? Hơn nữa Trường Bạch Sơn nằm ở phương bắc xa tít quanh năm giá tuyết, chịu làm sao nổi? Bây giờ đã hết hạ sang thu, đâu phải mùa đào sâm?

Tới đó buồn một tiếng thở dài.

Doãn Kế Duy nhún vai nói:

- Nha đầu đó đã quyết ý thì không ai ngăn nổi đâu! Mà biết đâu nó gặp may cũng chưa biết chừng! May là còn chưa đến mùa đông giá rét...

“Thần Tích Ông” tiếp lời:

- Rất có khả năng! Các nhân thiên tướng mà! Xin Bang chủ, thả bò câu thư truyền tin đến các Phân đà miền bắc trợ giúp cô ấy một tay!

Doãn Kế Duy đáp:

- Việc đó làm sao lão hóa tử ta lại không nghĩ đến? Nhưng chỉ cần vượt qua Sơn Hải Quan là vượt khỏi phạm vi Cái Bang rồi! Hơn nữa kinh công “Mê tông hóa ảnh” của nha đầu này được Diệp lão đệ nhân truyền, chỉ e cả bò câu thư

cũng không bay nhanh hơn nó bao nhiêu, dù có đệ tử Cái Bang chẳng cũng giúp được gì? Nha đầu đó tính tình bướng bỉnh, lỡ ra gặp chuyện chẳng lành gì thì biết ăn nói với Diệp lão đệ nhất thế nào đây?

Thanh Vân Đạo Nhân cười nói:

- Theo bản đạo thấy thì cô nương đó là người rất tâm cơ, lại rất thực tâm với Tạ đại hiệp, ắt sẽ không gây chuyện rắc rối để làm lỡ việc điều trị của ca ca cô ấy đâu!

“Thần Tích Ông” nói:

- Đạo huynh nói rất có lý. Nếu ai hỏi thì chúng ta thống nhất kêu lên rằng cô ấy nhận được tin sư phụ nhắn về có việc để Tạ đại hiệp khỏi lo lắng!